

Αντιτρομοκρατικές "πρόβες"
στη σκιά του Εμφυλίου Πολέμου
της Αλγερίας

Η μπροσούρα “αντιτρομοκρατικές πρόβες στη σκιά του εμφυλίου πολέμου της Αλγερίας” περιγράφει ένα σύντομο, αλλά ενδεικτικό επεισόδιο της “αντιμουσουλμανικής” πολιτικής του γαλλικού κράτους ήδη από τη δεκαετία του '90. Και συνεπώς μας δείχνει ότι η ιδεολογική, πολιτική και στρατιωτική επίθεση στο παγκόσμιο μουσουλμανικό προλεταριάτο που εμφανίστηκε με πάταγο την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα είχε κάμποσο παρελθόν από πίσω της, άσχετα αν εμείς περί άλλα τυρβάζαμε...

Συστήνουμε να διαβαστεί παράλληλα με το κείμενο *“Η Αλγερία είναι μια μεγάλη χώρα! Κυκλοφορείτε ελεύθερα, δε συμβαίνει τίποτα περίεργο”* που γράφτηκε για το 29ο τεύχος του περιοδικού *antifa* - πόλεμος ενάντια στο φόβο.

Η φωτογραφία στο εξώφυλλο είναι το σκίτσο του Χαλέντ Κελκάλ, που μοίραζαν οι γαλλικές αρχές ενόσω αυτός ήταν καταζητούμενος.

Όπως σε όλα όσα κάνουμε, έτσι κι εδώ, η αναπαραγωγή των περιεχομένων είναι ελεύθερη για κινηματική χρήση, με τον αυτονόητο όρο της αναφοράς των πηγών.

antifa scripta - Φλεβάρης 2012

ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ "ΠΡΟΒΕΣ"
ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

1. Η περίπτωση Χαλέντ Κελκάλ

Στις 27 Σεπτεμβρίου του 1995 κάποιοι περίοικοι που μάζευαν μανιτάρια στο δάσος της Marval, στα περίχωρα της Λυών, υπέδειξαν στην αστυνομία δύο “άγριους κατασκηνωτές” (έτσι λένε στη Γαλλία τους free campers). Ο ένας από αυτούς ήταν ο Χαλέντ Κελκάλ [Khaled Kelkal]. Αλγερινής καταγωγής και 25 χρόνων τότε, ο Κελκάλ είχε αναχθεί σε βασικό ύποπτο των βομβιστικών επιθέσεων που είχαν συγκλονίσει τη Γαλλία το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς. Τη στιγμή του εντοπισμού του, είχε ανακηρυχθεί υπ’ αριθμόν ένα καταζητούμενος και η φωτογραφία του, τυπωμένη σε 170.000 αντίτυπα, βρισκόταν σε όλους τους δημόσιους χώρους της Γαλλίας. Η κινητοποίηση των μπάτσων και των μμε ήταν άμεση. Ο Κελκάλ κυνηγήθηκε σε το σκυλί από πάνω από 800 μπάτσους, καταδρομείς του στρατού, ως και θωρακισμένα λαστιχοφόρα. Στις 29 Σεπτεμβρίου του 1995 τον βρήκαν, τον τραυμάτισαν, ώστε να μην μπορεί να κινηθεί, και τον δολοφόνησαν εν ψυχρώ μπροστά στις κάμερες. Λίγο πριν τον πυροβολήσουν στο κεφάλι, ακούστηκε ξεκάθαρα η φωνή του αρχηγού του αποσπάσματος να φωνάζει δυο φορές “Τελειώστε τον!”.

Βρισκόμαστε λίγο πριν από το internet κι αυτή η ιστορία έφτασε στην Ελλάδα μόνο σαν μακρινός απόηχος: “Οι μπάτσοι σκότωσαν έναν Άραβα πιτσιρικά. Ακολούθησαν τεράστια μπάχαλα στο προάστιο όπου είχε μεγαλώσει”. Ως γνωστόν, εμείς είμαστε πάντα με τους πιτσιρικάδες άραβες προλετάριους που κάνουν τα μπάχαλα και ποτέ με τους βρωμιάρηδες μπάτσους. Και πολύ καλά κάνουμε. Παρόλ’ αυτά, η ιστορία του συγκεκριμένου “Άραβα πιτσιρικά” έχει πολύ περισσότερα να πει, ακόμη και σήμερα. Ειδικά σήμερα.

Ο Κελκάλ λοιπόν, είχε στρατολογηθεί από την ισλαμική οργάνωση “Ενοπλες Ισλαμικές Ομάδες” (GIA). Και κατά πάσα πιθανότητα είχε πραγματοποιήσει τις ενέργειες για τις οποίες κατηγορούνταν για λογαριασμό της συγκεκριμένης οργάνωσης, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν υπεύθυνος για το θάνατο 8 ανθρώπων και για τον τραυματισμό πάνω από 100 άλλων. Από το 1994 και μετά όμως, η συγκεκριμένη οργάνωση είχε διαβρωθεί από τις αλγερινές μυστικές υπηρεσίες και πλέον δρούσε για λογαριασμό της στρατιωτικής δικτατορίας που είχε καταλάβει την εξουσία στην Αλγερία.

Από την άλλη, ο Κελκάλ ήταν ένας τυπικός νεαρός άραβας προλετάριος των γαλλικών προαστίων.

Μεγαλωμένος στο Vaux-en-Velin της Λυών, είχε νιώσει στο πετσί του τι σημαίνει εσωτερική αποικιοκρατία στη Γαλλία. Είχε περάσει από το εκπαιδευτικό, το ποινικό και το κατασταλτικό σύστημα του γαλλικού κράτους, είχε υποστεί τον καθημερινό ρατσισμό, είχε κάνει δυο χρόνια φυλακή...

Ήδη ο Κελκάλ μοιάζει αντιπροσωπευτικός του “Αλγερινού ζητήματος” όπως γίνεται κατανοητό στη Γαλλία. Πράγματι, για τους γάλλους ιθύνοντες και “απλούς πολίτες”, το “Αλγερινό ζήτημα” δεν αποτελεί παρά ένα πρόβλημα με δύο συγκεκριμένες όψεις: τη μετανάστευση και την τρομοκρατία. Αυτό είναι το βασικό αναλυτικό δίπολο που χρησιμοποιεί τόσο η κοινωνία στη μικροκλίμακα των καθημερινών της σχέσεων, όσο και η εξουσία, όπως φαίνεται μέσα από τη νομοθεσία, αλλά και το λόγο που διακινείται στα Μέσα Ενημέρωσης. Και μπορεί τα δίπολα να μοιάζουν περιοριστικά ή άκαμπτα, στην πράξη όμως αποδεικνύονται πολυλειτουργικά. Ο Κελκάλ, λοιπόν, ήταν απλώς ένας νεαρός των προαστίων. Ήταν ένας φανατικός ισλαμιστής που είχε γνωρίσει την έννοια της συλλογικότητας μέσα στα πλαίσια της θρησκείας. Ήταν ένα μέλος της GIA που ήθελε να “τιμωρήσει τη Γαλλία” σκοτώνοντας αμάχους. Ήταν ένας συνδυασμός όλων αυτών. Ένας συνδυασμός των δύο εννοιών του διπόλου.

Με δικά μας λόγια, θα λέγαμε πως η περίπτωση του Κελκάλ είναι ένα σημείο σύγκλισης πολλών και διαφορετικών δυνάμεων: Ο θεσμικός ρατσισμός (στην εργασία, την εκπαίδευση, την κατοικία και όχι μόνο...), η διάχυτη ισλαμοφοβία στους κόλπους της κοινωνίας, η πολιτική, εργαλειακή χρήση της μετανάστευσης... και βέβαια η Κρατική Τρομοκρατία με κεφαλαία γράμματα, όλα τους συγκλίνουν στη φιγούρα και την ιστορία αυτού του κατά τα άλλα “πιτσιρικά” Άραβα προλετάριου, όλα τους συνεργάζονται για να προκύψει η στιγμή που ο αρχιμπάτσος φωνάζει “τελειώστε τον” μπροστά στις κάμερες.

2. Το Ισλάμ, ο στρατός και η GIA.

Αν κάτι έχει επιπλέον αξία, είναι το γεγονός πως όλα αυτά αφορούν στη δεκαετία του ενενήντα, όταν ακόμα ο “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” δεν είχε κηρυχθεί επισήμως. Αυτό, όμως, που είχε ανακηρυχθεί επισήμως ήταν ο νέος εχθρός, το Ισλάμ¹, που στο όνομα της “ελευθερίας και της δημοκρατίας” έπρεπε να παταχθεί. Βέβαια, οι ζηλωτές των εν λόγω “ιδανικών” δεν ήταν ακόμη οι στρατοί της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης, αλλά κάποιοι βορειοαφρικανοί πραξικοπηματίες στρατηγοί, ενώ την αφορμή για την έναρξη του πολέμου δε θα δώσουν τα τεκταινόμενα στο λαμπερό Μανχάταν, αλλά στην “τριτοκοσμική Αλγερία”. Ίσως γι’ αυτό να μην ακούστηκαν και πολλά για τα όσα συνέβαιναν στην άλλη πλευρά της Μεσογείου.

Παρόλ’ αυτά, τα πράγματα ήταν σοβαρά: Η κατάσταση στην Αλγερία ήταν έκρυθμη ήδη από το 1991. Από τότε δηλαδή που οι ισλαμιστές του FIS (Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας) νίκησαν, με ποσοστό 47,5%, στον πρώτο γύρο των βουλευτικών εκλογών του Δεκεμβρίου. Τα πάντα θα γίνονταν ανεκτά εκτός από το να πάρουν οι ισλαμιστές την εξουσία. Στις 11 Ιανουαρίου παραιτείται ο πρόεδρος Chadli, ενώ οι εφημερίδες δημοσιεύουν μια απέλπιδα έκκληση κάποιου “Εθνικού Συμβουλίου για τη Σωτηρία της Αλγερίας” με στόχο την ακύρωση των εκλογών. Ο στρατός αποφάσισε να μη διεξαχθεί ποτέ ο δεύτερος γύρος, επιλέγοντας να “σπάσει οριστικά το απόστημα”. Τα ηγετικά στελέχη του FIS, όπως ο Abdelkader Hachani, προσωρινός υπεύθυνος του επιχειρησιακού γραφείου του FIS ή ο Rabah Kebir, το νούμερο δύο στην ιεραρχία, συλλαμβάνονται το ένα μετά το άλλο. Την ίδια στιγμή, 10.000 στρατευμένοι και συμπαθούντες των ισλαμιστών θα σταλούν εξορία. Στις 29 Ιανουαρίου ξεκινάνε οι πρώτες σοβαρές συγκρούσεις μεταξύ των δυνάμεων ασφαλείας και των ισλαμιστών, οι οποίοι αργότερα δημιουργούν τις GIA, προκειμένου να απαντήσουν στη χούντα των στρατηγών.

Ο στρατός θα καταφέρει να διαβρώσει τη GIA, δολοφονώντας τους επικεφαλής της και τοποθετώ-

---

¹ Ήδη από το 1990, τα διάφορα think tank της δύσης είχαν εισάγει νέες λέξεις για να νοηματοδοτήσουν την κατάσταση που βρισκόταν υπό διαμόρφωση και που σήμερα θεωρείται καθεστώς. Ο ιστορικός Malise Ruthven, δήλωνε στην εφημερίδα Independent στις 8 Σεπτεμβρίου του 1990: “Η αυταρχική διακυβέρνηση, για να μην πω ο ισλαμοφασισμός, αποτελεί τον κανόνα μάλλον παρά την εξαίρεση από το Μαρόκο ως το Πακιστάν”.

ντας στη θέση τους ανθρώπους των μυστικών υπηρεσιών. Τα χτυπήματα στο ψαχνό που θα πραγματοποιούν στο εξής στην Αλγερία αλλά και στη Γαλλία, θα έχουν ως βασικό στόχο να ταυτιστούν οι ισλαμιστές στο κοινωνικό φαντασιακό με τον τρόπο και τη βαρβαρότητα. Η αμέριστη συμπαράσταση των Μέσων σε αυτή την προσπάθεια του στρατού είναι, φυσικά, δεδομένη.

3. Οι κυβερνήσεις μας θέλουν να επενδύσουν στην Αλγερία με σκοπό να προστατέψουν το βιοτικό επίπεδο της μητρόπολης²

Και η Γαλλία; Πώς εμπλέκεται σε όλα αυτά; Η πρώην μητέρα πατρίδα, είτε κρατώντας “χαμηλό προφίλ”, είτε παρεμβαίνοντας ανοικτά στην πολιτική κατάσταση της Αλγερίας συμμετέχει καθοριστικά στις εξελίξεις. Το παρελθόν, άλλωστε, της αποικιοκρατίας με ό,τι αυτό συνεπαγόταν για τους Αλγερινούς προλετάριους, ήταν ακόμα νωπό. Από την αρχή κιόλας του αντάρτικου κατά της στρατιωτικής χούντας, οι ισλαμιστές είχαν απαιτήσει από τη Γαλλία να μη στηρίζει το καθεστώς, ενώ παράλληλα ένα μέρος τους επεξεργάζονταν την ιδέα της “εξαγωγής του πολέμου”.

Οι ισορροπίες που έπρεπε να διατηρηθούν ήταν λεπτές, δεδομένων και των παρασκηνακών σχέσεων, μαφιόζικου χαρακτήρα, μεταξύ Γάλλων και Αλγερινών μεγαλοπαραγόντων. Χωρίς να ξεχνάμε, βέβαια, τα έσοδα από την πώληση πετρελαίου στη Γαλλία και τα διάφορα γεωπολιτικά συμφέροντα στο Μαγκρέμπ που οι δύο πλευρές καλούνταν να διαφυλάξουν. Κι ενώ η θέση της πολιτικής εξουσίας εμφανιζόταν διασπασμένη (άλλοι υποστήριζαν ανοικτά τους πραξικοπηματίες, άλλοι έκριναν αναγκαία την επανάληψη των εκλογών, κοκ) οι πράξεις της ήταν απολύτως ξεκάθαρες και συνοψίζονταν στις εξής τρεις αρχές:

i) περιορισμός στις βίζες και τις άδειες παραμονής που χορηγούνταν στους πρόσφυγες από την Αλγερία

ii) παροχή οικονομικής βοήθειας για να υπάρχει επάρκεια καταναλωτικών αγαθών (μην τυχόν και η διαμάχη αρχίσει και αποκτά εμφανώς ταξικά χαρακτηριστικά...)

iii) περιορισμός των επίσημων πολιτικών επαφών με Αλγερινούς αξιωματούχους στις αυστηρώς απαράιτητες (δε φτάνει να είσαι πρέπει και να φαίνεσαι δημοκράτης...).

Στις 9 Νοεμβρίου του 1993, η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία έδειξε με ποιο τρόπο το γαλλικό κράτος “κρατούσε τις ισορροπίες”. Εξάπελυσε μια επιχείρηση σκούπα και συνέλαβε 88 Αλγερινούς, μεταξύ των οποίων τον Moussa Kraouche, εκπρόσωπο τύπου της FAF (Αλγερινή Αδελφότητα στη Γαλλία), της βιτρίνας του FIS στη χώρα. Η “επιχείρηση Χρυσάνθεμο”, όπως ονομάστηκε, ήταν η πρώτη μιας σειράς στοχευμένων επιθέσεων των γαλλικών αρχών κατά των δικτύων που τροφοδοτούσαν τους μαχητές στην Αλγερία με χρήματα, φάρμακα, κ.ά., η οποία θα κορυφωθεί, με όρους θεαματικούς και συμβολικούς, στην περίπτωση της σύλληψης του Χαλέντ Κελκάλ. Τότε που οι κραυγές του αξιωματικού της αστυνομίας προς τους άνδρες του (“Τελειώστε τον, τελειώστε τον”) στάθηκαν η αφορμή για να ξεσπάσουν επεισόδια και μαχητικές διαδηλώσεις στα προάστια της Λυών, μιας και οι συνομηλικοί του Κελκάλ ήξεραν ότι ο μπάτσος, ουσιαστικά, αναφερόταν και στους ίδιους.

Η μεταφορά της βίας επί γαλλικού εδάφους, όπου την εποχή εκείνη διέμεναν πάνω από τρία εκατομμύρια Αλγερινοί και Γάλλοι πολίτες αλγερινής καταγωγής, ήταν ένα ενδεχόμενο που το γαλλικό κράτος υποτίθεται πως ήθελε να αποτρέψει με κάθε μέσο. Η Γαλλία, βέβαια, δεν αιφνιδιάστηκε ιδιαίτερα από τα χτυπήματα που πραγματοποίησε η GIA, όπως αυτά στον περιφερειακό σιδηρόδρομο

---

2. Με αυτά τα λόγια ο Camus (Albert Camus, *Chroniques Algeriennes 1938-1958*, Actuels III, Gallimard 1958) αναφερόταν στην αποικιακή πολιτική του γαλλικού κράτους κατά τη διάρκεια του πρώτου πολέμου για την ανεξαρτησία. Τότε, η Γαλλία έστελνε στρατό για να σκοτώσει και να επιβάλει την “τάξη” (δηλαδή να σκοτώσει... με οικονομικά μέσα), προκειμένου να “λυθεί το αλγερινό ζήτημα”. Η επιθυμία να κρατηθούν οι μάχες μακριά από το ευρωπαϊκό έδαφος θα είναι το ίδιο έντονη και 40 χρόνια μετά τη διαπίστωση του Camus. Το Νοέμβριο του 1994, μετά από τις συλλήψεις από τη γαλλική αστυνομία 100 και πλέον ατόμων, τα οποία “ανήκαν σε διάφορα δίκτυα της GIA”, ο υπουργός Εσωτερικών Charles Pasqua, θα δηλώσει: “Η Γαλλία δε θα ανεχτεί να εγκατασταθούν στο έδαφός της τρομοκρατικά κινήματα”. Δε διευκρινίζει, ωστόσο, ποιά ακριβώς εννοούσε...

του Παρισιού, το μετρό, την Αψίδα του Θριάμβου κ.ά. Κάτι που οδηγεί σε ορισμένα εύκολα συμπεράσματα: Μια οργάνωση που από το 1994 και μετά λειτουργούσε ως ο επιχειρησιακός βραχίονας του αλγερινού στρατού, χτυπάει επιλεκτικά και με σκοπό, όχι μόνο να προκαλέσει το θάνατο, αλλά κυρίως τη σύγκυση, τον πανικό και τον τρόμο με όσο το δυνατό μεγαλύτερη διασπορά. Μια άλλη οργάνωση (οι μυστικές υπηρεσίες του γαλλικού κράτους) γνωρίζουν τα πάντα για αυτή την τακτική και επιλέγουν να σιωπούν, γιατί έτσι υποδεικνύουν τα συμφέροντα του γαλλικού κράτους. Και σε ορισμένα προφανή αποτελέσματα: Η γαλλική βοήθεια προς τους στρατηγούς συνεχίζεται. Η ισλαμική αντιπολίτευση τσακίζεται με τη σύγκυση και με τη βία. Η καταπίεση των αλγερινών προλετάρων εντός και εκτός των γαλλικών συνόρων εξελίσσεται απρόσκοπτα...

Ποιος λοιπόν ωφελείται; Σε μια υπόθεση που τον πρώτο λόγο έχουν οι μυστικές υπηρεσίες, ο στρατός και οι πολιτικές ηγεσίες που απαιτούν “αποτελέσματα”, είναι λογικό να διατηρεί κανείς ορισμένες επιφυλάξεις (“αφού τα έκαναν όλα αυτά γιατί μας τα λένε;”...). Είναι γνωστό πως η “διαφάνεια” επιτάσσει να αποκαλύπτονται όλα για να μη γνωρίζουμε τίποτα. Στοιχεία, πληροφορίες, δηλώσεις και αναλύσεις (;) πεταμένες στο σωρό. Ίσως, όμως, να άλλαζε κάτι αν ενώναμε τα κομμάτια. Αν αρχίζαμε να παίζουμε παζλ;

ΧΑΛΕΝΤ ΚΕΛΚΑΛ: ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΕΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ

Υπάρχει μια ερώτηση που ακούμε συχνά: “Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι τα κράτη είναι ικανά να τοποθετήσουν βόμβες εναντίον του ίδιου τους του πληθυσμού. Ποιος όμως θα ήταν πρόθυμος να ρισκάρει τη ζωή του για ένα τέτοιο σκοπό; Τι είδους άνθρωποι θα μπορούσαν να είναι οι φυσικοί αυτουργοί;”. Το κείμενο που ακολουθεί είναι μέρος μιας απάντησης. Πρόκειται για μια συνέντευξη που έδωσε ο Χαλέντ Κελκάλ στον γερμανό κοινωνιολόγο Dietmar Loch στις 3 Οκτωβρίου του 1992. Τότε ο Κελκάλ ήταν 22 ετών, είχε μεγαλώσει σε γαλλικό προάστιο, είχε περάσει από τα γρανάζια του γαλλικού εκπαιδευτικού, ποινικού και δικονομικού συστήματος και είχε ασπαστεί το Ισλάμ στη φυλακή. Τρία χρόνια και κάτι μέρες μετά από αυτή τη συνέντευξη, ο Χαλέντ Κελκάλ -25 πλέον ετών, υπ. αριθμ. 1 δημόσιος κίνδυνος και ύποπτος για όλες τις βομβιστικές ενέργειες που είχαν γίνει στη Γαλλία τους δύο προηγούμενους μήνες- ήταν πεσμένος σε ένα δάσος στα περίχωρα της Λυών με θρυμματισμένο μηριαίο οστό. Στ’ αυτιά του αντηχούσαν οι πανικόβλητες φωνές του αρχηγού του αποσπάσματος που τον καταδίωκε: “Τελειώστε τον!”. Οι Ένοπλες Ισλαμικές Ομάδες (GIA) ανέλαβαν την ευθύνη των βομβιστικών επιθέσεων που συνεχίστηκαν και μετά το θάνατο του Χαλέντ Κελκάλ.

Η συνέντευξη δημοσιεύτηκε στη Le Monde στις 7/10/1995, οκτώ ημέρες μετά τη δολοφονία του Κελκάλ. Η ελληνική μετάφραση έγινε από το Νίκο Προκόβα και τη βρήκαμε στο περιοδικό “Ο Πολίτης”, τ.13, 27/10/1995.

“Γεννήθηκα στην Αλγερία, ήρθα στη Γαλλία σε ηλικία δύο ετών. Στο σχολείο είχα καλούς βαθμούς. Στο γυμνάσιο άρχισα να κάνω τις πρώτες κομπίνες - παραχαράσσαμε τους ελέγχους. Ήμασταν αρκετά δεμένοι μεταξύ μας, επικοινωνούσαμε χωρίς να χρειάζεται να μιλάμε, κι είχαμε καλή σχέση με τους καθηγητές. Αυτό που μας επέτρεπε να κάνουμε χαβαλέ είναι ότι ήμασταν καλοί μαθητές. Στο λύκειο, όμως, άλλαξαν τα πράγματα: δεν μπορούσα να ενταχθώ, έπρεπε να απαρνηθώ τις συνήθειές μου, να τρώω χοιρινό. Οι συμμαθητές μου δεν είχαν δει ποτέ τους Άραβα, αν και μου έλεγαν “εσύ είσαι εξαίρεση”. Εγώ ένιωθα έξω από το στοιχείο μου, δεν συμπεριφερόμουν φυσιολογικά, έπρεπε να παρακάμπω την προσωπικότητά μου. Έπρεπε να καταβάλουμε προσπάθειες - εγώ κι εκείνοι - για να μην φαίνονται οι διαφορές μας. Άρχισα να κάνω κοπάνες. Όταν οι άλλοι ήταν στο σχολείο, εγώ έκοβα βόλτες. Έτσι έκανα γνωριμίες. Καλά παιδιά, αν και κλεφτρόνια. Και τι σημασία έχει, το 70% των νέων κλέβουν. Πώς να την βγάλουν αλλιώς, εξάλλου, αφού οι γονείς τους δεν έχουν τα μέσα; Αν θέλεις κι εσύ ένα ωραίο τζην, όπως οι φίλοι σου, πρέπει να φροντίσεις μόνος σου...

Έτσι άρχισα να τους κάνω παρέα. Αμέσως αισθάνθηκα τη διαφορά με το λύκειο, ένιωσα ενήλικος και ελεύθερος. Η κλοπή είναι σαν παιχνίδι: όσο δεν σε πιάνουν, νομίζεις ότι κερδίζεις. Όταν όμως

μπήκα στη φυλακή, κατάλαβα ότι έχασα. Δεν το μετανιώνω, στη φυλακή έμαθα να ζω σε ομάδα, έμαθα τη γλώσσα μου, τα αραβικά, και τη θρησκεία μου, το Ισλάμ. Τώρα πια καταλαβαίνω τη ζωή. Πριν, ένιωθα επιθετικότητα προς τους ανθρώπους. Τώρα νιώθω λύπηση... Τι πάει να πει σύστημα, χρήμα. Οι σημερινοί νέοι των 12 ετών όμως ξέρουν κι έχουν τα ίδια κόμπλεξ που είχαμε εμείς στα 18 μας. Είναι λογικό, λοιπόν, να αντιδράσουν σε πιο μικρή ηλικία. Έτσι φτιάχνονται οι αυριανοί γκάνγκστερ...

Όταν παράτησα το λύκειο, διαπίστωσα ότι κλέβοντας μπορούσα να κερδίζω λεφτά. Και κάθε φορά η παρανομία γινόταν ακόμα μεγαλύτερη. Οδηγούσα αυτοκίνητο, ένιωθα ελεύθερος κι αδιαφορούσα για τους μπάτσους. Αν έβλεπα μπάτσους πίσω μου, αρκούσε να πατήσω γκάζι για να πάψουν να είναι πίσω μου. Ήταν σαν παιχνίδι, την έβρισκα. Χτυπούσαμε μαγαζιά, μετατρέπαμε τα αυτοκίνητα σε εκπορθητικούς κριούς: σπάγαμε τις βιτρίνες, φορτώναμε στο αυτοκίνητο ό,τι βρίσκαμε, την κοπανάγαμε και το πουλούσαμε. Τσιμπήσαν έναν τύπο κι αυτός μας κάρφωσε όλους, το κάθαρμα! Ευτυχώς, όμως. Γιατί αν δεν έμπαινα τότε φυλακή, θα έμπαινα αργότερα και μπορεί να έτρωγα δέκα ή είκοσι χρόνια. Έτσι κι αλλιώς, η δικαιοσύνη δε μας αγαπάει εμάς τους Άραβες. Για το ίδιο αδίκημα, ένας Άραβας των προαστίων είναι βέβαιο ότι θα φάει ενάμιση χρόνο φυλακή παραπάνω από τους άλλους. Οι δικαστές, όμως, δεν ξέρουν ότι είναι δικό τους το φταιξιμο, γιατί αν έβλεπαν τι συμβαίνει στα προάστια, ίσως να μην υπήρχε όλη αυτή η παρανομία. Αυτό που αποκαλούν δικαιοσύνη, είναι αδικία...

Στη φυλακή το ότι γνωρίζεις κάποιους ανθρώπους σου ανεβάζει το ηθικό κατά 50%. Πρέπει, όμως, να προσέξεις με ποιους κάνεις παρέα, αλλιώς είναι σίγουρο ότι θα ξαναπέσεις στην παρανομία.

Παλιότερα το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν οι φίλοι μου. Περνούσαμε καλά, κάναμε πλάκα. Υπήρχε κι ένας Γάλλος μαζί μας, αλλά είχε αποκτήσει τη δική μας νοοτροπία και δεν έμοιαζε καθόλου στους άλλους Γάλλους. Στο γυμνάσιο καλαμπουρίζαμε, αλλά δουλεύαμε κιάλας. Στο λύκειο, όμως, ήταν τελείως απρόσωπα, αναρωτιόμουν "τι δουλεύει έχω εγώ εδώ", στην τάξη μου ήταν όλο πλουσιόπαιδα. Οι γονείς μου με πίεζαν να διαβάζω για να πετύχω στη ζωή. Όταν εγκατέλειψα το σχολείο, η οικογένειά μου δεν μου το συγχώρησε. Κι εγώ έφυγα από το σπίτι, γιατί ήξερα ότι έχω άδικο. Δεν κράτησε πολύ, όμως, μόνο μια βδομάδα. Ο αδελφός μου μού έδινε συμβουλές, αλλά όταν μου είπε "δεν πας καλά" πληγώθηκα. Τότε έφυγα από το σπίτι. Έπρεπε να τα βγάλω πέρα μόνος μου, κι έτσι άρχισα να κλέβω, περισσότερο όμως για εκδίκηση. Όταν είσαι έφηβος, δεν έχεις ηθικές αξίες, αισθάνεσαι χαμένος και κατευθύνεσαι εκεί που νιώθεις καλύτερα...

Εγώ αντέδρασα με τη βία. Όπως τότε, στην εξέγερση των νέων το 1990, στα προάστια της Λυών. Ήταν σαν να φωνάζουν οι άνεργοι: "Σταματήστε πια! Σκεφτείτε κι εμάς! Εσείς περνάτε ζωή χαρισάμενη στην πόλη, ενώ τα προάστια είναι βουτηγμένα στη μιζέρια και στα ναρκωτικά". Τώρα, οι πιτσιρικάδες 14-15 χρονών κλέβουν αυτοκίνητα για να τη σπάσουν στην κοινωνία, στους μπάτσους. Όμως, αυτό που πραγματικά θέλουν αυτοί οι πιτσιρικάδες είναι δουλειά. Οι καθωσπρέπει οικογένειες δεν μένουν σ' εργατικές πολυκατοικίες, μένουν σε καθωσπρέπει γειτονίες, είναι βολεμένοι. Μόλις ο γιος τελειώσει τις σπουδές, ο πατέρας του τού αγοράζει αυτοκίνητο. Εγώ είμαι 22 χρονών και δεν έχω ούτε δίπλωμα. Οι νέοι σήμερα πάνε στην πόλη και βλέπουν τους Γάλλους να έχουν αυτοκίνητα. Στη φυλακή έχεις όλο το χρόνο να σκεφτείς τι θα κάνεις στη ζωή σου, να σκεφτείς δηλαδή αυτά που δεν σκεφτόσουν πριν...

Περιμένοντας να δικαστώ, έπιασα δουλειά. Ήμουν τυχερός, δεν εξαρτιόμουν από κανέναν, έδινα λεφτά στην οικογένειά μου κι έβαζα και στην μπάντα. Στην πρώτη δίκη έφαγα 30 μήνες, αλλά έκανα έφεση. Δεν ήθελα να πάω φυλακή. Όμως, οι μπάτσοι δεν ήρθαν ποτέ σπίτι μου κι όλα αυτά που γράψαν στο κατηγορητήριο ότι τάχα με κυνήγησαν και τους ξέφυγα κι ότι ήρθαν 3 φορές να με βρουν, όλα αυτά ήταν ψέματα. Ο δικαστής έδειχνε πολύ ικανοποιημένος καθώς μου ανακοίνωνε: "Τέσσερα χρόνια χωρίς αναστολή". Ήθελε να με κάνει να κλάψω, να αντιδράσω κάπως, εγώ όμως έχω την αξιοπρέπειά μου κι αρνούμαι να γονατίσω και να παρακαλέσω επειδή έφαγα 4 χρόνια. Ένιωθα μίσος, δεν ήθελα όμως να το δείξω. Τελικά με τις προεδρικές χάριτες, έμεινα μέσα τρία-τριάνμισι χρόνια. Στο μεταξύ, κάνοντας διάφορες μικροδουλειές, έδινα κάποια λεφτά στους γονείς μου κι έβαζα και στην άκρη γι' αργότερα, για όταν θα παντρευτώ και θα κάνω παιδιά, όπως όλος ο κόσμος. Για-

τί τι άλλο είναι η ζωή εκτός από το να γεννάς και να μεγαλώνεις παιδιά; Δουλειά βρήκα μόνος μου, οι κρατικές υπηρεσίες δεν είχαν να μου προτείνουν παρά σεμινάρια. Εγώ ήθελα να δουλέψω στη χημική βιομηχανία αυτοί το μόνο που ξέρουν να λεν είναι “δοκίμασε να κάνεις κάτι άλλο”. Δεν τους νοιάζει τι έχεις στο κεφάλι σου. Στο γυμνάσιο, τελείωσα πρώτος στη φυσικοχημεία. Έκανα τα χαρτιά μου σε δύο καλά λύκεια. Μια συμμαθήτριά μου, Γαλλίδα, λιγότερο καλή από μένα, την πήραν. Εμένα με απέρριψαν. Από τότε μου κόπηκαν τα φτερά...

Στο σχολείο είχα τα φόντα να προχωρήσω. Οι γονείς μου με βοήθησαν, αλλά μου έλειπε το κίνητρο. Δεν μπορούσα να τους πω “δεν θέλω να πάω στο λύκειο”, δεν μπορούσα να μιλήσω μαζί τους για τα ουσιαστικά μου προβλήματα. Κι όσο περισσότερο έκανα την επαφή μου με την οικογένειά μου, τόσο πιο πολύ έπεφτα στην παρανομία. Ο πατέρας μου ήρθε από την Αλγερία το 1973. Εγώ ήμουν 2 χρονών. Ο μεγάλος μου αδελφός έβγαλε το γυμνάσιο κι έπιασε δουλειά στην επιχείρηση του πατέρα μου. Η αδελφή μου μπήκε στην ιατρική - ήταν καλή μαθήτρια. Τα κορίτσια είναι πολύ προστατευμένα στην πατρίδα μας, ακόμη κι αν δεν πετύχουν στη ζωή τους. Θα παντρευτούν κι ο άντρας τους θα δουλεύει. Ο μικρός μου αδερφός θέλει προσοχή, του λέω “μην κάνεις παρέα μ’ αυτόν, είναι κλέφτης!”. Όταν βγήκα από τη φυλακή αποκαταστάθηκαν οι σχέσεις μου με την οικογένεια, ο πατέρας μου κατάλαβε ότι δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο από τη φυλακή...

Το Ισλάμ είναι μεγάλη υπόθεση στη ζωή. Ακόμη και τώρα σκέφτομαι ότι πρέπει να προσευχηθώ. Κάθε τρεις-τέσσερις μέρες νοικιάζουμε βιντεοκασέτες όπου μεγάλοι σοφοί εξηγούν το Κοράνι. Ένας από τους μεγαλύτερους αστρονόμους στην Ιαπωνία βεβαιώνει ότι το Κοράνι είναι η φωνή του Θεού. Το ίδιο λέει κι ένας σοφός της NASA. Αφού το επιβεβαιώνουν οι μεγαλύτεροι σοφοί, εμείς δεν έχουμε το δικαίωμα να το αρνούμαστε. Όταν ήμουν στο γυμνάσιο προσευχόμουν, δεν είχα καμιά αμαρτία, ήμουν πρώτος μαθητής. Τη μέρα που σταμάτησα να προσεύχομαι, σταμάτησα να κάνω ραμαζάνι, άρχισαν όλα τα προβλήματα και βρέθηκα στη στενή. Στη φυλακή αποφάσισα να μη χάνω πια το χρόνο μου κι έμαθα αραβικά. Έτσι έμαθα τη θρησκεία. Πάω στο τζαμί κάθε Παρασκευή. Όταν βλέπω τις κασέτες κι ακούω τους σοφούς, δεν μπορώ να αρνηθώ ότι υπάρχει ένας Δημιουργός κι ότι κάθε πράγμα έχει τη σημασία του. Άλλο πράγμα η θρησκεία, άλλο η παράδοση. Εγώ δεν είμαι ούτε Άραβας ούτε Γάλλος, είμαι μουσουλμάνος. Όταν ένας Γάλλος γίνει μουσουλμάνος, δεν υπάρχει πια καμιά φυλετική διάκριση, είμαστε ένα. Όταν μπαίνεις στο τζαμί, αισθάνεσαι σαν στο σπίτι σου, σου σφίγγουν το χέρι, σου συμπεριφέρονται σαν να ήσουν φίλος από παλιά. Στο δρόμο, αν πεις καλημέρα σε κάποιον, μπορεί να σε κοιτάξει στραβά και να σου πει: “Γιατί μου λες καλημέρα; Γνωρίζόμαστε;”. Ενώ όταν λέω “Σαλάμ αλέκουμ” σ’ έναν μουσουλμάνο στο δρόμο, μου χαμογελάει, πιάνουμε κουβέντα. Είμαστε αδέρφια, ακόμα κι αν δεν γνωρίζομαστε...

Ορισμένοι Άραβες είναι ρατσιστές εναντίον των Γάλλων. Όμως, δεν πα να 'ναι κανείς Ασιάτης, μαύρος ή κόκκινος, απ’ τη στιγμή που είναι μουσουλμάνος είμαστε αδέρφια. Όπως εσείς που φτιάχνετε την Ευρώπη για να γίνετε πιο δυνατοί, έτσι κι οι μουσουλμάνοι. Η πρώτη κολόνα του Ισλάμ είναι η ενότητα. Σήμερα, ακόμα κι οι Γάλλοι φοβούνται να κάνουν παιδιά, γιατί το μέλλον είναι αβέβαιο. Σαν τις πεταλούδες, κάθε μέρα είναι μια ολόκληρη ζωή...

Δεν έχω συγκεκριμένους τρόπους διασκέδασης. Δεν θέλω ν’ ακούσω για σχολείο ή για επιχείρηση. Βλέπω βιντεοκασέτες, παίζω μπιλιάρδο, πάω στην πόλη, κάνω καμάκι. Ψάχνω να βρω συμπαθητικά μπαρ, που να μπορώ να πάω χωρίς να με στραβοκοιτάζουν. Υπάρχει υπερβολική απόσταση, ένας τεράστιος τοίχος που χωρίζει την πόλη από τα προάστια. Στην πόλη, οι άνθρωποι είναι ψυχροί. Μου τη σπάνε. Αν ψάχνεις να βρεις δουλειά και πεις ότι μένεις σε προάστιο, δε σε ρωτάνε ούτε καν το όνομά σου, σε πετάνε έξω αμέσως. Όταν βγαίνω έξω από το προάστιο, αισθάνομαι χαμένος. Οι Γάλλοι μπορούν να μαζευτούν μεγάλες παρέες στα μπαρ, εμείς αν είμαστε 7-8 μας διώχνουν, ο τύπος γίνεται έξω φρενών. Στην πόλη γινόμαστε εύκολα αντιληπτοί...

Δε θέλω απλώς να φύγω από το προάστιό μου, θέλω να εγκαταλείψω τη Γαλλία ολόκληρη, να γυρίσω στην Αλγερία. Δεν έχω θέση εδώ. Από τη στιγμή που έκανα φυλακή, ό,τι και να χαθεί στη δουλειά, τ’ αφεντικό θα πει ότι το έκλεψα εγώ. Στο σχολείο όταν γινόταν κάτι κακό, πίστευαν ότι το έκα-

να εγώ, αφού ήμουν ο μόνος Άραβας. Αν θέλει ο Θεός, θα φύγω από τη Γαλλία. Οι φίλοι μου θέλουν να πάνε στο Ιράν, όμως εγώ δεν έχω καμιά δουλειά σε μια τόσο μακρινή χώρα, άσε που αυτοί είναι και φανατικοί και δεν είναι σωστοί μουσουλμάνοι, γιατί είναι σίιτες...

Δεν μπορούμε να μαζευτούμε σε κάποιο μέρος της πόλης χωρίς να προκαλέσουμε τα σχόλια των περιοίκων. Μόλις μαζευτεί μια παρέα, μας βλέπουν με κακό μάτι και λένε “κοίτα, μαζεύονται οι Άραβες”. Κανένας γνωστός μου δε συμμετέχει σε συλλόγους και επιτροπές, εκτός από το σύλλογο των μουσουλμάνων που έρχονται, κουβεντιάζουν μαζί μας και μας λένε: “Αντί να κάθεστε εδώ, ελάτε στο τζαμί, θα μάθετε πράγματα για το καλό σας”. Κανένας δεν καταλαβαίνει από πολιτική, κανένας δεν ξέρει τη διαφορά ανάμεσα στις δημοτικές, τις περιφερειακές και τις βουλευτικές εκλογές. Οι νέοι δεν ψηφίζουν. Το προάστιο είναι στα χέρια των εμπόρων που έχουν τη δική τους ιδιωτική αστυνομία. Οι μπάτσοι τους ενθαρρύνουν και τους λένε: “Αμυνθείτε, πυροβολήστε τους, δε μας νοιάζει καθόλου”. Εμένα μ’ ενδιαφέρει η πολιτική, αλλά ο δήμαρχος για το μόνο που νοιάζεται είναι η φήμη του. Διαμερίσματα παίρνουν μόνο οι Γάλλοι, τους Άραβες δεν τους θέλουν. Έτσι, εγώ βρίσκομαι στο δρόμο και προσπαθώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Αλλά ακόμα κι αν βρεθώ σε νόμιμη άμυνα, ακόμα κι αν μου επιτεθούν σκινάδες, εγώ θα πληρώσω τα σπασμένα, γιατί είμαι πρώην φυλακισμένος...

Οι Δυτικοί δεν έχουν σεβασμό. Εγώ ποτέ δεν θα τολμούσα να καπνίσω μπροστά στον μεγάλο μου αδελφό. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φέρω μια κοπέλα σπίτι μου και να την φιλήσω μπροστά στους γονείς μου. Ελευθερία είναι να πηδάς τη γυναίκα σου μπροστά στους γονείς σου; Όχι, είναι έλλειψη σεβασμού και προσβολή στη θρησκεία. Δεν θα μπορούσα να μεγαλώσω τα παιδιά μου, όπως κάνουν οι άλλοι γύρω μου. Οι γονείς μας μάς έδωσαν μια αγωγή, τη δική τους. Εγώ, προσωπικά, πιστεύω πως πρέπει να υπάρχουν αρχές και σεβασμός, αλλιώς καταρρέουν τα πάντα. Ελπίζω, με τη βοήθεια του Θεού, να γυρίσω στη χώρα μου και να κάνω δική μου δουλειά. Θα βάλω λεφτά στην άκρη και θα ανοίξω ένα μικρό εμπορικό. Δεν θέλω να εξαρτώμαι από αυτούς εδώ. Αν δουλέψω, θα φάω. Αν δεν δουλέψω θα ψοφήσω, αλλά θα είμαι εξαρτημένος μόνον από τον εαυτό μου”.

Σήμερα ένας πολύ ευρύτερος και σημαντικότερος “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” εξελίσσεται. Σήμερα, οι κρατικές GIA αναγεννιούνται από τις στάχτες τους και ανακηρύσσονται ξανά “νούμερο 1 εχθρός του γαλλικού κράτους”. Σήμερα, τα κράτη αναζητούν -και βρίσκουν- κι άλλους Χαλέντ Κελκάλ για χρήση στον 21ο αιώνα.

Αρκεί που το γνωρίζουμε;

Αρκεί που το λέμε;

Ότι τα όσα προηγήθηκαν έχουν ξαναειπωθεί και ξανατεκμηριωθεί, δείχνει πως όχι.

ΕΝΤΑΞΗ ΑΛΓΕΡΙΝΗΣ ΙΣΛΑΜΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Οι σαλαφιστές στην Αλ Κάιντα

ΠΑΡΙΣΙ. Την προσχώρηση της ακραίας αλγερινής ισλαμιστικής ομάδας σαλαφιστών, GSPC, στην Αλ Κάιντα ανακοίνωσε, με μήνυμά του σε βίντεο, ο Αϊμάν Αλ Ζαουάχρι, υπαρχηγός της οργάνωσης, ο οποίος συμπεριέλαβε τη Γαλλία στους πιθανούς στόχους της Αλ Κάιντα. Ο Γάλλος πρωθυπουργός Ντομινίκ ντε Βιλπέν επιβεβαίωσε ότι η Γαλλία διατρέχει κίνδυνο να δεχτεί τρομοκρατική επίθεση από την οργάνωση, την οποία, ήδη από το περασμένο έτος, είχε χαρακτηρίσει ως υπ’ αριθμόν ένα εχθρό της. Η GSPC συγκροτήθηκε από πρώην μέλη της GIA (Ενοπλη Ισλαμική Ομάδα), της κύριας δύναμης των ισλαμιστών στην Αλγερία που ευθύνεται για βομβιστικές επιθέσεις στη Γαλλία το 1995.

Καθημερινή 15/9/06. Οι GIA αναγεννήθηκαν. Από τότε κηρύχθηκαν ξανά εχθρός του γαλλικού κράτους. Προφανώς έχουν και πάλι ένα ρόλο να παίξουν...

l'enlèvement d'étrangers à Alger

défi à la France Islamistes algérie

Trois employés du consulat de France kidnappés devant les yeux de la foule par des hommes armés.

Un vent de panique souffle sur le consulat de France à Alger après l'enlèvement, hier matin, de six ressortissants français du consulat de France à Alger. Ils ont été kidnappés par des hommes masqués à la sortie de leur domicile.

Les trois Français, Jean-Claude Thévenot, sa femme Michèle et Alain Dupont, ont été emmenés vers une destination inconnue.

Selon des témoins, le crime se faisait à proximité de leur domicile au lieu de l'embourgeoisement de la

Le Quart d'Orsay a exigé la libération des trois ressortissants français, en exigeant que la France « attende des garanties adéquates relatives notamment au genre pour assurer leur libération ».

Ce rapit est le second en moins d'un mois concernant des ressortissants français.

Le 21 septembre dernier, deux jeunes Français, François Barthelot et Emmanuel Dédet, avaient été rattrapés à quatre vingt-cinq heures après leur enlèvement.

Cinq autres étrangers

deux Russes et un Algérien kidnappés par des hommes armés.

Un des étrangers kidnappés par des hommes armés du Quart d'Orsay. Autre rapt à la fin de l'été. Les trois Français des Français kidnappés par des hommes armés du Quart d'Orsay.

Des intellectuels algériens choisissent l'exil en